

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Faisala Husseiniho v právní věci žalobce: **D. C.**, zastoupený Mgr. Martinou Sklenskou, advokátkou se sídlem Brno, Moravské náměstí 13, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 30. 6. 2025, č. j. 74 Az 1/2025 – 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 31. 1. 2025, č. j. OAM-120/ZA-ZA11-VL14-R2-2022, neudělil žalobci mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci výše uvedeným rozsudkem zamítl.

[2] Žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany v únoru 2022 kvůli obavě z pronásledování pro jeho členství v prokurdské Lidově demokratické straně (dále jen „HDP“). Uvedl, že je kurdské národnosti, do strany HDP vstoupil v roce 2018 jako řadový člen, protože je považován za teroristu a čelí obvinění pro členství v teroristické skupině. Podle žalobce se ale jedná o vykonstruované trestní stíhání kvůli jeho členství ve straně.

[3] Krajský soud především nepřisvědčil žalobní námitce ohledně nesprávného vyhodnocení věrohodnosti tvrzení žalobce. Poukázal nejprve na to, že z obsahu správního spisu nelze dospět k závěru, že by žalobce trpěl mentálním či jazykovým omezením. Žalobce na položené otázky odpovídal přiléhavým způsobem. Ani v jednom protokolu není též uvedeno, že by měl problém porozumět položeným otázkám, stěžoval si na tlumočníka či na vedení pohovoru v turečtině.

[4] Dále krajský soud aproboval závěr žalovaného o existenci závažných rozporů v tvrzeních žalobce o incidentech, kterým mělo dojít na dvou shromážděních konaných na podporu politické strany HDP v letech 2019 a 2020. V rámci prvního pohovoru žalobce uvedl, že po prvním shromáždění pro něj přijela civilní auta a nějací muži v civilu jej zavezli do lesa, kde mu vyhrožovali. Následně policie odmítla jeho věc řešit, z čehož si žalobce dovodil, že muži v civilu byli také policisté. Při druhém incidentu byl neznámými muži vysvléknut donaha, ponechán mu byl jen mobil. Žalobce zavolał rodině, která jej našla a vyfotila, policie však nebrala fotku jako směrodatný důkaz. K dotazům žalovaného pak uvedl, že netuší, proč si muži vybrali z davu právě jeho. U druhého (doplňujícího) pohovoru žalobce uvedl, že při odchodu z druhého shromáždění jeho a další tři až čtyři lidi zadržela policie, odvezla je na služebnu, žalobci sebrali telefon. Následně byli odvezeni do lesa, kde si od řidiče projíždějícího auta půjčili telefon a žalobce zavolał svému strýci, který přijel a všechny je vyfotil. Poté šli na policii, kde fotografie včetně telefonu předali. Poté, co se zhruba po hodině přišli zeptat, jak je ve věci postupováno, bylo jim policisty sděleno, že nic nedoložili a nic nebylo nahlášeno.

[5] Krajský soud identifikoval ve výše uvedených tvrzeních žalobce podstatné rozpory. Podrobně vyložil, proč považuje za nekonzistentní tvrzení žalobce o identitě osob, které jej měly odvézt na policejní služebnu; popsal též, proč považuje za nevěrohodný popis druhého z incidentů, zejména s ohledem na tvrzení týkající se ponechání či odebrání mobilního telefonu útočníky. V této souvislosti krajský soud zdůraznil, že navzdory delšímu časovému odstupu a možnému šoku z této stresující situace si žalobce mohl jen stěží nevzpomenout na to, zda mu byl ponechán mobil, díky kterému si mohl zavolat o pomoc, či zda musel (nahý) žádat o zapůjčení telefonu cizí náhodnou osobu. Na základě uvedených úvah považoval krajský soud totožně jako žalovaný tvrzení žalobce za rozporná, přičemž přihlédl k dalším podstatným rozporům, které ve vzájemném souhrnu činí jeho azylový příběh nevěrohodným. Neztotožnil se ani s výtkou, že v takové situaci měl žalovaný vyzvat žalobce k odstranění zjištěných rozporů, poněvadž zákon žalovanému žádnou takovou povinnost neukládá.

[6] Krajský soud souhlasil i se závěrem žalovaného zpochybňujícím členství žalobce v HDP. Odkázal na informace Kanadské rady pro migraci a uprchlíky založené ve správním spisu, dle které byl žalobcem předložený dokument pouhou přihláškou ke členství ve straně, který členství nepotvrzuje. Stěžovatel sice tvrdil, že mu členská karta byla vydána, pouze si ji nevyzvedl, členské karty jsou vydávány toliko členům stranického shromáždění (cca 200 lidí), přičemž sám žalobce se označil za řadového, nikterak aktivního člena.

[7] Významná je podle krajského soudu rovněž skutečnost, že si žalobce nechal v době, kdy již probíhalo správní řízení a kdy na něj měl být vydán zatykač v zemi původu, vystavit turecký cestovní doklad zastupitelským úřadem v Praze. Pokud stěžovatel dobrovolně kontaktoval státní orgány Turecka, je zřejmé, že již neodmítá ochranu své země původu, což je dle § 17 odst. 1 písm. b) zákona o azylu i důvodem pro odnětí azylu. Dle krajského soudu tak při zjištění takové okolnosti nelze udělit žadateli azyl *per se*.

[8] Pokud jde o námitku žalobce, že nebyl seznámen se všemi podklady pro vydání rozhodnutí, krajský soud uvedl, že odkaz žalovaného na facebookový profil žalobce sloužil jen k dokreslení zjištěných pochybností o pravdivosti jeho tvrzení. Žalovaný jím neprováděl

pokračování

dokazování *v klasickém slova smyslu*, přičemž i bez něj jeho rozhodnutí ob stojí. Naopak nezařazení písemné zprávy týkající se prověření existence mezinárodního zatykače mezi podklady rozhodnutí bylo podle krajského soudu procesním pochybením; nešlo ale o vadu s vlivem na zákonnost rozhodnutí, neboť žalobce obsah této informace nijak nerozporuje a nejednalo se o stěžejní skutkové zjištění, o něž by byl opřen závěr napadeného rozhodnutí.

[9] Proti tomuto rozsudku se žalobce (dále jen „stěžovatel“) bránil kasační stížností, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Stěžovatel má především za to, že pokud vznikly nějaké rozpory mezi jeho výpověďmi, přispěla k tomu jeho mentální a jazyková omezení. Při pohovorech nenamítal nedostatky v tlumočení, nicméně nemůže potvrdit, zda mu bylo vše tlumočeno správně a zda byly řádně tlumočeny jeho odpovědi; to platí především pro druhý pohovor, kde mu nebyl přeložen porízený záznam.

[11] Pokud jde o věrohodnost jeho výpovědi, stěžovatel namítá, že již při svém prvním pohovoru zmínil souvislost konání akcí s oslavou svátku Newroz. Rovněž uvádí, že namítal povinnost správního orgánu vyzvat ho k vysvětlení těch částí výpovědi, které byly shledány rozpornými. Krajský soud nesprávně spojil jeho povědomí o propojení únosců s policisty s prvním případem, a nikoliv s druhým, který podrobněji popsal při svém druhém pohovoru. Stěžovatel též nespátřuje jako klíčový důkaz své nevěrohodnosti odlišný způsob výpovědi ohledně zajištění mobilního telefonu. Ten pravděpodobně vzniknul nuancemi v tlumočení.

[12] Krajský soud se dále nezabýval předloženou přihláškou stěžovatele do politické strany HDP, která je současně potvrzením o jeho členství v ní. Žalovaný tuto listinu ani nezahrnul mezi podklady pro vydání rozhodnutí a neopatřil ji úředním překladem, což stěžovatel považuje za chybný postup.

[13] Poslední okruh kasačních námitek míří k právu na seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu. Stěžovatel namítá, že pokud žalovaný zpochybňuje jeho věrohodnost a na podporu tohoto závěru se opře o facebookový profil stěžovatele, měl by jej zahrnout do podkladů pro vydání rozhodnutí. Nelze přijmout výklad soudu, že se nejedná o nosný podklad. Stěžovatel s uvedeným podkladem seznámen nebyl a nemohl se tak k němu vyjádřit, čímž byl zkrácen v právu na spravedlivý proces. Stěžovatel nesouhlasí ani se závěrem krajského soudu ohledně neexistence mezinárodního zatykače. Správní orgán je povinen seznámit účastníka řízení i s těmi podklady pro vydání rozhodnutí, které vyhodnotí jako „méně významné“.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na spisový materiál a uvedl, že napadený rozsudek je ve shodě s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro nepřijatelnost odmítl, eventuálně ji zamítl.

[15] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval zkoumáním existence podmínek řízení, především přípustnosti kasační stížnosti (respektive jednotlivých kasačních námitek), neboť tento postup má přednost před posouzením přijatelnosti kasační stížnosti (srov. usnesení

Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2006, č. j. 8 Azs 5/2006 – 30; rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[16] Některé „námitky“ stěžovatele jsou fakticky toliko opakováním žalobní argumentace bez toho, že by stěžovatel reagoval na závěry, které k nim krajský soud vyslovil. Patří sem především tvrzení, že rozpory ve tvrzeních stěžovatele vznikly v důsledku jeho mentálního a jazykového omezení (krajský soud tuto námitku vypořádal v odst. 20 odůvodnění napadeného rozsudku). Rovněž část námitky ohledně věrohodnosti výpovědi stěžovatele o konání akcí ve spojitosti s oslavou svátku Newroz krajský soud vypořádal (odst. 22 odůvodnění), stěžovatel však na jeho závěry nereaguje. Tvrdí-li dále stěžovatel, že mu nebyl přeložen záznam z druhého pohovoru, jde o pouhé tvrzení, které opět nikterak nepolemizuje se závěrem krajského soudu, který uvedl, že v případě tohoto pohovoru odmítl stěžovatel využít práva na přetlumočení (odst. 22 odůvodnění). Konečně i tvrzení, že přihláška do politické strany HDP je současně i potvrzením členství stěžovatele v této straně, je jen prostým nesouhlasem s odlišným závěrem krajského soudu vysloveným v odst. 26 odůvodnění. Taková argumentace tedy vůbec nesměřuje proti důvodům, na nichž je vystavěn napadený rozsudek (viz § 102 s. ř. s.), a fakticky tak nejde o kasační námitky.

[17] Co se týče dílčí námitky o neopatření přihlášky do strany HDP úředním překladem a jejím nezahrnutí do důkazů, taková námitka v žalobě nebyla vznesena (ač v tom stěžovateli evidentně nic nebránilo), a proto je nepřijatelná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[18] Pokud jde o námitky, které by mohly být meritorně projednány, Nejvyšší správní soud se předně zabýval jejich přijatelností ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s., tedy otázkou, zda kasační stížnost (v tomto rozsahu) *svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele*. Jedná se totiž o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce.

[19] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení Nejvyšší správní soud podrobně vyloučil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. (rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle tohoto rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu existuje zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. O zásadní pochybení ve smyslu uvedeném pod bodem 4) půjde především tehdy, pokud krajský soud: a) nerespektoval ustálenou a jasnou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Tato kritéria přijatelnosti kasační stížnosti jsou použitelná i po novele § 104a odst. 1 s. ř. s., která s účinností od 1. 4. 2021 rozšířila okruh případů, při jejichž přezkumu zdejší soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti (viz usnesení tohoto soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 – 28).

pokračování

[20] Stěžovatel sám žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti nepředestřel a samotné kasační námitky neobsahují důvody, které by mohly představovat přesah vlastních zájmů stěžovatele odůvodňující meritorní projednání věci, natož přesah svým významem podstatný. Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku krajského soudu rovněž *prima facie* neshledal žádná pochybení, která by mohla mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[21] Kasační stížnost není přijatelná.

[22] V kasační stížnosti byla předestřena zásadní otázka spočívající v posouzení věrohodnosti výpovědi stěžovatele. Důvěryhodnost tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu je dle ustálené judikatury tohoto soudu stěžejní okolností při prokazování relevance jeho azylového příběhu. V této souvislosti Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70, č. 1749/2009 Sb. NSS, uvedl, že pokud je žadatel nevěrohodný v podstatných aspektech své žádosti „*může žalovaný bez dalšího posoudit žadatele jako nevěrohodného a nemusí detailně posuzovat jeho jednotlivá dílčí tvrzení*“ (k otázce věrohodnosti žadatele srov. dále například rozsudky tohoto soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003 – 89, ze dne 22. 5. 2009, č. j. 5 Azs 7/2009 – 98, č. 1913/2009 Sb. NSS, či ze dne 29. 8. 2019, č. j. 9 Azs 39/2019 – 77, č. 3924/2019 Sb. NSS). V mnoha případech je v řízení o udělení mezinárodní ochrany rozhodným důkazním prostředkem výpověď žadatele a klíčovým faktorem se pak logicky stává právě posouzení celkové věrohodnosti žadatele a vyhodnocení pravděpodobnosti existence jím předestřených tvrzení. Mezi indikátory pro posouzení věrohodnosti azylového příběhu patří zejména vnitřní a vnější konzistentnost žadatelovy výpovědi, míra konkrétnosti jeho tvrzení a jejich plauzibilita, zejména ve světle relevantních informací o zemi původu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2008, č. j. 1 Azs 18/2007 – 55, ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 – 74, ze dne 25. 6. 2015, č. j. 4 Azs 71/2015 – 54, č. 3279/2015 Sb. NSS, ze dne 12. 4. 2021, č. j. 5 Azs 97/2019 – 41, ze dne 24. 2. 2023, č. j. 4 Azs 30/2023 – 24, či usnesení ze dne 27. 1. 2026, č. j. 4 Azs 158/2025 – 40).

[23] Z odůvodnění napadeného rozsudku (podrobně shrnutého výše) je zřejmé, že žalovaným konstatované podstatné rozpory v tvrzeních stěžovatele v průběhu azylového řízení [například ohledně popisu druhého incidentu (zejména pokud jde okolnosti ponechání či odebrání mobilního telefonu), členství stěžovatele v HDP či obsahu trestního spisu a okolnosti týkajících se trestního stíhání] krajský soud podrobně rozebral a vyhodnotil, přičemž zejména zohlednil fakt, že se stěžovatelem byly provedeny dva pohovory, čímž mu bylo, v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (například usnesení ze dne 8. 10. 2025, č. j. 1 Azs 139/2025 – 48, či rozsudek ze dne 6. 2. 2008, č. j. 1 Azs 18/2007 – 55) umožněno rozpory v jeho tvrzeních vysvětlit. To se týká především tvrzení stěžovatele o jeho členství v HDP, kdy se žalovaný na nesrovnalosti ohledně této stěžejní okolnosti dotazoval a snažil se je odstranit. Pokud na tomto základě krajský soud uzavřel, že stěžovatel měl dostatek příležitostí k přesvědčivému vysvětlení svého azylového příběhu tak, aby představoval logický a koherentní celek, přičemž i nadále existovaly podstatné rozpory v jeho tvrzeních, nelze mu z pohledu požadavků výše citované judikatury ničeho vytknout.

[24] Přijatelnost kasační stížnosti nezakládají ani námitky směřující k porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Z konstantní judikatury tohoto soudu plyne, že je vždy nutné

poměřovat míru procesního pochybení a jeho vliv na zákonnost správního rozhodnutí (srov. například rozsudky ze dne 21. 1. 2020, č. j. 4 Azs 427/2019 – 40, ze dne 18. 6. 2014, č. j. 3 As 87/2013 – 31, ze dne 27. 7. 2017, č. j. 9 As 283/2016 – 42, nebo ze dne 16. 6. 2010, č. j. 5 As 60/2009 – 163). Neplatí tedy, že jakékoli porušení procesních norem má automaticky vést ke zrušení správního rozhodnutí, které z řízení zatíženého procesní vadou povstalo. Rovněž platí, že je povinností žalobce uvést, jak konkrétně byl vytýkaným pochybením správního orgánu zkrácen na právech (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2017, č. j. 10 Azs 141/2017 – 38). Je to právě stěžovatel, kdo má v řízení před správními soudy tvrdit a dokládat, jak se nerespektování § 36 odst. 3 správního řádu konkrétně dotklo jeho práv (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2025, č. j. 6 Azs 145/2024 – 48, ze dne 22. 4. 2024, č. j. 9 Ads 12/2023 – 38, nebo ze dne 24. 11. 2022, č. j. 2 Azs 168/2022 – 54).

[25] Krajský soud se zabýval tím, zda mohlo mít nezařazení facebookového profilu a informace o neexistenci mezinárodního zatykače na stěžovatele mezi podklady pro vydání rozhodnutí vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného; v souladu s výše uvedenou judikaturou tedy vážil intenzitu možného zásahu do práv stěžovatele v důsledku těchto procesních deficitů. Zároveň nelze přehlédnout, že stěžovatel v žalobě (ostatně ani v kasační stížnosti) neuvedl, jak mohla jím tvrzená procesní pochybení ovlivnit výsledek řízení, respektive jaký vliv by mělo seznámení se s těmito podklady na jeho další procení postup; současně informace z nich plynoucí nijak nerozporuje. V intencích výše citované judikatury tedy nebylo povinností krajského soudu za stěžovatele tato tvrzení domýšlet.

[26] Lze tedy uzavřít, že v případě napadeného rozsudku nebylo shledáno žádné (natožpak zásadní) pochybení krajského soudu, který věc posoudil v intencích shora uvedené jednotné a ustálené judikatury, která poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uplatněné v kasační stížnosti. Stěžovatel ve své argumentaci rovněž nepředestřel žádné důvody, které by indikovaly potřebu učinit judikaturní odklon. Kasační stížnost je vedena převážně jen v obecné rovině a je koncipována spíše jako pouhé vyslovení nesouhlasu s posouzením věci krajským soudem. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, neboť ta svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. jí proto jako nepřijatelnou usnesením odmítl.

[27] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 – 33, č. 4170/2021 Sb. NSS, podle kterého posouzení přijatelnosti kasační stížnosti představuje zjednodušený meritorní přezkum). Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti neměl úspěch a žalovanému v něm žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti proto nebyla přiznána žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

pokračování

V Brně dne 9. dubna 2026

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu